

Den hvide Slavehandels sidste Offer

Ny Serie!

Gribende og spændende
Samfundsskuespil

Ny Serie!

Dansk Kunstfilm
i 56 Afdelinger

Spillet af københ. Skuespillere

Allevegne mindes man endnu, hvilken imponerende Succes vort første, gribende Billede fra Slavehandelens skumle Ene-mærker opnaaede, og hvorledes alle var enige om at understrege dets store Betydning for Folkets Oplysning. — Derfor fører vi nu et nyt Skuespil fra denne Sfære frem for Folket: Samfunds-dramaet „Den hvide Slavehandels sidste Offer“. Atter skal Publikums : Hundre tusinder : flokkes tæt foran det hvide Lærred. — Thi denne Film skal alle se!!!

Titelrollen, Edith von Felsen
(„Den hvide Slavinde“) spilles af

Fru Clara Wieth

kendt og beundret bl. a. for sin
Optræden paa Friluftsteatret som
Puki, „En Skærsommernatsdrøm“

Den hvide Slavehandels sidste Offer.

(Ny Serie).

DEN hvide Slavehandel — tre Ord fulde af Uhygge og Rædsel, der bringer det ængstelige Moderherte til at skælve og jager Harmens og Skammens Rødme op i en Faders Kinder, tre Ord, der frækt griner ad al det tyvende Aarhundredes Civilisation og Fremskridt!

Lad der end Verden over være Kamp og Krig om mangt og meget, der er dog heldigvis enkelte store og gode Tanker, der formaar at samle Nationerne til fælles og enig Optræden; en saadan Tanke er just den, der besjæler „Den internationale Forening til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel“, en Sammenslutning, der har sat sig til Opgave at dæmme op for den hartad utrolige Frækhed, med hvilken de foragtelige Udøvere af denne gemene Trafik optræder, og som dels bringer Hjælp til de Ulykkelige, der alt er faldne som Ofre, dels søger at advare unge Kvinder mod Faren. Efter Opfordring har vi, som et Led i Oplysningsværket, fremstillet en Serie Billeder, der fortæller om de forskellige Metoder, som anvendes for at indfange unge og uerfarne Kvinder.

I Serie 1 af denne Billedrække viste vi „Handelens“ Optræden overfor en ung Middelstandspige.

I nærværende Serie 2 giver vi en Fremstilling af, hvorledes disse Kæltringe ogsaa strækker deres klamme Hænder ud efter Døtre af de saakaldte højere Klasser, unge Kvinder, der — naar ulykkelige Forhold bringer dem til at staa ene i Verden — som Regel er daarligere udrustede til Kamp mod saadanne Farer end den unge Middelstandskvinde, hvis friere Færden nødvendigvis maa aabne hendes Øjne for mangt og meget, som hendes tilsyneladende heldigere stillede Medsøstre i de andre Samfundslag først gennem Ulykker (og da mangen Gang, naar det er for sent) stilles overfor.

Edith v. Felsen, Datter af forlængst afdøde Oberst v. Felsen, har nylig mistet ogsaa sin Moder og staar nu helt ene

i Verden, henvist til at sørge for sig selv. Til Held for hende viser det sig dog, at saa helt alene, som hun troede, er hun ikke; kort efter Moderens Begravelse faar hun nemlig Brev fra en kvindelig Slægtning, som hun forøvrigt aldrig har set, men om hvem hun gennem Omtale véd, at hun lever ovre i London som velhavende Enke med en eneste Datter. I Brevet indbyder Tanten Edith til at komme over og besøge hende i Verdensbyen og blive dér, saa længe hun har Lyst.

Glad over denne venlige og uventede Invitation, der aabner hende Udsigten til at komme ind i nye Forhold, skynder Edith sig, om end med et tungt Hjerter, at sælge

Hvilken elskværdig Dame!

det gamle Hjem med dets vemodsfyldte Minder om en svunden, stille men lykkelig Tid, og begynder saa Rejsen til det nye og ukendte. Familiens gamle og trofaste Pige, det eneste Bindeled med fordums Tider, der er tilbage, følger sin lille Pige paa Banen, og efter en bevæget Afsked bruser Toget afsted mod Fremtiden med dens Ondt og Godt — ingen véd, hvor meget af hvert.

Inde i Kupéen sætter Edith sig til Rette i de bløde Hyn- der og stirrer drømmende ud paa det forbillende Landskab; helst vilde hun sidde saadan uforstyrret med sine egne Tanker, men en elegant klædt Dame, hvis tillidvækkende, graa Haar

staar i absolut Modsætning til hendes ellers meget ungdommelige Ydre, lader hende ikke i Ro med sin Snakkesalighed. Hendes Udfritten om Ediths personlige Forhold vilde have været paatrængende, hvis ikke hendes omsorgsfulde Hjælpssomhed overfor den kun lidet rejsevante Edith havde bødet derpaa og afvæbnet den unge Piges Tilbageholdenhed; men allerede Indledningen til dette Bekendtskab, det, at denne ældre Dame havde bukket sig ned og taget et Lommetørklæde op, som hun troede Edith havde tabt, — havde — syntes den velopdragne unge Pige — forpligtet hende overfor denne Dame. Den

To skæbnesvangre Depecher.

unge Pige nar snart halvt ufrivillig fortalt alt vedrørende sine private Forhold, baade hvem hun er, og at hun skal hen til en Slægtning, hvis Eksistens hun forhen daarligt nok har anet. Øjensynlig lader Damen nu til at være tilfredsstillt i sin Videbegærlighed, hun rejser sig, dækker Edith til og siger, at hun vil gaa lidt ud paa Platformen for at trække lidt frisk Luft.

Havde Edith kunnet se, hvad der gaar for sig nu, var hun maaske blevet sparet for megen Sorg og Angst. Saa snart Damen har vendt Ryggen til Edith, viger den milde, moderlige Mine og giver Plads for et haardt, bestemt og gridsk Udtryk; ude paa Platformen gaar hun hen til en

elegant klædt Herre med et mørkt og skummelt Ydre, som Edith, saafremt hun ikke havde været saa grebet af Afskeden med den gamle Pige, kunde have set hende sammen med paa Afgangstationen, hvor hele deres Adfærd maaske havde vakt hendes Mistanke, optagne som de var af kritisk at mønstre alle de unge Piger, der gik forbi.

Hastig underretter Damen ham om, at nu har de endelig den unge Pige af god Familie, som de skulde skaffe; han faar opgivet Navn og andre Oplysninger samt Tantens Adresse, og hvad der ellers er nødvendigt, for at deres smukke Plan kan lykkes.

Saa snart Toget gør holdt i den By, hvorfra Rejsen skal fortsættes pr. Skib, kører Edith ledsaget af Damen ned til Skibet, medens Herren iler hen til Telegrafstationen og afsender to Telegrammer: et til Ediths Tante, der underrette hende om, at den unge Pige er blevet forsinket, saa at hun først kan komme den næste Dag — og et til Bandens Hovedkvarter, der giver Meddelelse om den værdifulde Fangst og beordrer sendt et elegant Køretøj ned til Skibet med fingeret Besked fra Tantens gode Venner „indtil hun selv kommer og henter hende“.

Under Overfarten med Skibet optræder Damen fuldstændig som Ediths Duenna, det gælder jo om at hindre hende i at gøre Bekendtskaber, som mulig kunde gribe forstyrrende ind i Planerne. En ung **Ingeniør Faith**, der er med samme Skib og som, betaget af Ediths Skønhed, med Begærlighed griber Lejligheden til at gøre hende en tilfældig Tjeneste, for derved at faa Anledning til at præsentere sig, vises derfor høfligt, men bestemt bort, saa snart Damen kommer til og opdager deres Tête-à-tête.

Skibet lægger til og alt gaar efter Planen. Damen siger Farvel; Edith modtager af en Tjener den fingerede Besked fra Tanten og stiger derpaa op i den ventende Vogn. Den unge Ingeniør naar netop at faa vinket Farvel til hende, idet Vognen kører. Han ser noget rødt falde til Jorden og gør Tegn til hende, men det er forsent, hun bemærker det ikke; han iler til og tager det op, det er hendes lille Lommebog; hastig undersøger han den og ser, at der ligger et til hende stilet Brev, som han hastigt gennemløber for mulig deri at finde hendes Adresse. Til sin store Glæde opdager han Tantens

Adresse og takker Skæbnen, der har givet ham baade Anledning til et Besøg samt Oplysning om Tantens Bopæl.

Allerede Dagen efter gaar Ingeniøren derop, men der er ingen Edith, derimod dette Telegram . . . Jamen, han har jo selv set hende køre bort i Gaar her i London! — Fejltagelse er umulig, det beviser Lommebogen og Brevet tydeligt nok. Tanten bliver urolig, og Faith lover at søge Hjælp hos Politiet, der imidlertid med Beklagelse maa afslaa at have med Sagen at gøre: den unge Pige maa jo have sine Grunde til ikke at komme straks, saa der er ikke den fjerneste Grund til at tro, at der skulde foreligge en For-

Hos „Tantens Venner“.

brydelse eller et Ulykkestilfælde; imod dette Ræsonnement er der intet at indvende, maa Faith indrømme.

I Virkeligheden er Planen jo saa godt tilrettelagt, at intet kan vække Mistanke; ingen kan jo nemlig vide, at saavel Damen, der tog sig saa moderligt af Edith, som Herren ude paa Platformen er udsendt fra Hovedkvarteret i London for at indfange Ofre og specielt med det Hverv at skaffe den gamle Libertiner Grev X. en ung, smuk Dame af god Familie.

Til dette „Bureau“, der har Domicil i en meget elegant Villa i Byens Udkant, kører altsaa nu Edith; hun har jo ingen Grund til at tvivle paa Rigtigheden af Tjenerens Besked og tror altsaa, at hun kommer til Tantens Venner.

Hun modtages af en ældre, pompøs Dame, der med overstrømmende Venlighed fører „det kære Barn“ ind i Huset og præsenterer hende for sin Mand. Saa snart Edith er ført op paa det for hende bestemte Gæsteværelse (det er alt for elegant, synes Edith), gnider det værdige Par sig i Hænderne af Glæde og roser i høje Toner deres Hjælperes Dygtighed. Derpaa underretter de skyndsomst Greven om, at „den ønskede Vare“ er til hans Disposition. For ikke straks at vække den unge Piges Mistanke, vil de gøre et Selskab om Aftenen, hvor Greven saa ogsaa kan komme og se, om han er tilfreds.

Da Edith om Aftenen træder ind i Salonen i sin enkle,

Endnu i lykkelig Uvidenhed.

sorte Kjole (hun har nemlig bestemt afslaaet at iføre sig den „Selskabsdragt“, som Husets Frue med sledsk Venlighed søger at paatvinge hende; „Varen“ skal jo nemlig helst præsenteres i en smuk Indfatning), staar hendes beskedne, men ubevidst fornemme Optræden i en saa skærende Modsætning til det øvrige Selskab, at alle Herrernes Øjne hænger ved hende. Greven er ude af sig selv af Tilfredshed og udbetaler straks et større Forskud.

En anden af Husets „Kunder“, den hovedrige Mr. Bright, er ogsaa stærkt betaget af Ediths Skønhed, og da han rager langt op over det øvrige Selskab, baade i Dannelse og nobel Optræden, vinder han snart den intetanende Ediths Fortrolighed.

Saa stærkt et Indtryk gør den unge Pige paa ham, at han sværger ved sig selv, at han og ingen anden skal eje hende! Et Forsøg paa at overbyde Greven mislykkes imidlertid, og da

Det lokkende Kostume.

I Rigdom og Glans.

Bright, som jo særdeles vel kender Husets Maade at afslutte den Slags Handeler paa, saa hører, at Greven overtaler Edith til sammen med sine Værtsfolk at besøge ham i Morgen i

hans Villa, forlader han hastigt Selskabet og skynder sig hen til en Hule af den Slags, som er saa almindelige i Storbyens Forbryderkvarterer; her træffer han Aftale om at arrangere et

En varm Beundrer.

En Streg i Regningen for Greven.

Overfald Dagen efter, naar Edith skal køre bort med Greven; i Stedet for skal hun da føres hjem til ham!

Overfaldet er glimrende planlagt, og alt gaar derfor efter

Ønske: da Edith skal stige ind i Bilen, ser hun en maskeret Person række sig ud af Vognen og lange et kraftigt Stød ud efter Greven, der overrasket tumler tilbage, hvorefter den ma-

Besvimet!

Kreolerindens Barmhjærtighed.

skerede holder hende fast, saa at hun hverken kan røre sig eller skrike, og afsted gaar det i susende Fart. Det hele er gaaet saa hurtigt for sig, at Edith knap har besindet sig, før

de holder foran en ensomt liggende Villa, hvor hun med Magt slæbes op og brutalt smides ind i et Værelse, hvor en exotisk udseende Kvinde springer ind paa hende og brutalt holder hende fast. Endnu halvt bedøvet af alle disse uventede Begivenheder ser Edith Døren gaa op, og ind træder — Mr. Bright. Gudskelov, ham kender hun da, nu har hendes Kvaler vel Ende! Med en bydende Haandbevægelse sender han Kvinden ud, og glad gaar Edith hen til ham for at bede ham følge hende hjem, men her, paa sine egne Enemærker, kaster han Masken, og efter kort at have sat hende ind i, hvad det er for Personer, hun har haft at gøre med, erklærer han uden Omsvøb, at han har købt hende: **hun er hans Ejendom.**

Som et Tordenslag kommer disse Oplysninger for den ulykkelige Kvinde; grædende bønfalder hun om Medlidenhed — han er haard som Sten. Men da han med gridske Miner nærmer sig hende, støder hun ham voldsomt tilbage — før vil hun dø end frivillig blive hans! Rasende kalder han paa Kreolerinden og befaler hende at passe paa den lille, stridige Troid; hun skal sultes, til hun bliver mør. Saa gaar han. Saa snart Edith er alene med Kvinden, trygler hun denne om Hjælp, men ak — forgæves; denne Slavesjæl synes ikke at turde, og udmattet af Dagens voldsomme Begivenheder synker den stakkels Pige besvimet om.

Greven har imidlertid, erindrende sig Brights Optræden den foregaaende Aften, foreholdt Slavehandlerne, at de — som han tror — spiller under Dække med denne Rival. De benægter bestemt at kende noget til denne Bortførelse, men maa dog indrømme, at alt tyder paa, at den er Brights Værk, og begge lover at ville undersøge Sagen og gøre alt, hvad de formaar, for at skaffe Greven det „Bytte“, der tilkommer ham. Herren, der jo, som hele det øvrige Slæng, synes at tilhøre det gode Selskab, gaar derfor om Aftenen hen i sin Klub, i det Haab der at træffe Bright, som ligeledes er Medlem af Klubben. Dette sker ogsaa, og han bebrejder ham nu stærkt hans Opførsel, der ødelægger en god Forretning for ham og skaffer ham af med en god Kunde.

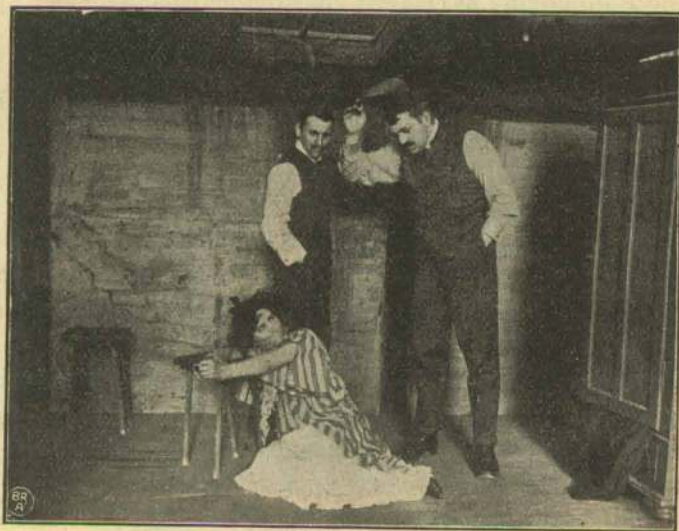
Lidt borte fra dem sidder en Herre, som paa Grund af nogle Ytringer om alle de Vanskeligheder, den ene af Herrene paastaar at have haft i Anledning af denne unge Pige, be-

gærlig lytter til Resten af Samtalen. Det er Faith. „Skulde det være Edith, Talen er om?“

Han skaffer sig straks at vide, hvor Bright bor.

En resolut Pige.

I raa Bødlers Vold.

Hjemme hos Bright kæmper Edith imidlertid stadig sin Kamp, og endelig lykkes det hende at vække Kreolerindens

Medlidenhed: hun lover at bringe et Brev, som Edith skriver, til Tanten!

Aldrig saa snart er hun imidlertid kommen ned for

Hvad Klædeskabet gemte.

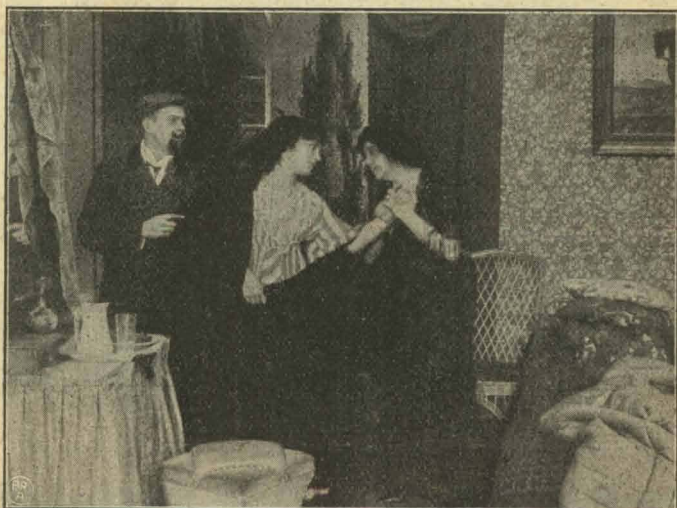
Døren, før Slavehandleren og hans Folk springer til, griber hende og fratager hende Brevet; efter Sammenstødet i Klubben har de nemlig stadig holdt Vagt om Brights Hus for at faa Vished om, hvorvidt Edith er der eller ej. Efter at have læst Brevet (hvori Edith beder sin Tante opsøge Faith og bede ham bringe Hjælp), beslutter de at holde sig ganske rolige, for — naar denne unge Hr. Faith har udført Arbejdet med at skaffe den unge Pige ud af Huset — selv at skumme Fløden ved at overfalde ham og fratage ham Pigen.

De lader derfor rolig Kreolerinden løbe, haabende at hun kender Brevets Indhold og derfor vil bringe Beskeden mundtlig.

Og alt gaar efter deres Beregning: de ser Faith gaa ind i Huset og lidt efter komme ud med den unge Pige — hastigt er de over ham, slaar ham til Jorden og kører bort.

Kreolerinden, som oppe fra Vinduet har set Overfaldet, iler ned, faar Faith kaldt til Live, og nu begynder en Forfølgelse paa Liv og Død, som ender med, at Faiths Vogn ved et Skud fra Slavehandlerne bringes til at eksplodere, hvorpaa

Slynglerne triumferende kører bort . . . uden at de opdager, at Kreolerinden resolut er krøbet op bag paa deres Vogn! Lidt efter kommer heldigvis en anden Bil forbi, hvor den fortvivlede Faith holder med sin Bil; med Revolver i Haand tvinger han Vognens Ejer til at køre for sig, og afsted gaar det igen, indtil de møder Kreolerinden, der jo kan sige, hvor Edith er bragt hen — til et berygtet Hus!

Endelig i Havn!

Nu har Faith Oplysninger nok til at faa Politiet til at hjælpe sig, og uagtet Slavehandleren og hans Hjælpere gør fortvivlede Forsøg paa at skjule deres Misgærning og et Øjeblik endog narrer Politiet til at køre bort igen, falder de dog tilsidst paa deres Gærninger og bortføres til en retfærdig og velfortjent Straf.

Men Faith, hvem de sidste Dages Begivenheder har bragt nærmere til Edith, end mange Aars Bekendtskab kunde have gjort det, sværger aldrig mere at ville forlade hende — et Løfte, som den unge Pige med Glæde og Taknemlighed modtager.

Die weiße Sklavin

NORDISCHE FILMS CO., G. M. B. H.

□ Direktor: OLE OLSEN □

BERLIN SW., Friedrichstraße 23^I

Telegr.-Adr.: „Nordfilm“ ∴ Telephon: Amt IV, 10191

Die weiße Sklavin

Edith, die Tochter eines achtbaren Arbeiters, liest in der Zeitung ein Stellenangebot fürs Ausland. Lange schon möchte ihr Bräutigam, ein junger, intelligenter Techniker, sie als Gattin heimführen, doch fehlen beiden genügende Mittel zur Gründung eines eigenen Heimes. Die im Inserat angebotene

Stellung scheint Edith Gelegenheit zu bieten, in nicht so langer Zeit soviel zu sparen, daß es ihnen möglich sein wird, den Bund fürs Leben zu schließen.

Im Hôtel stellt sich Edith, die von ihrem Vater begleitet wird, vor, und wird auch engagiert. Nur ungern schickt sich der Bräutigam in die lange Trennung. Sein Herz wird ihm so schwer, dunkle Ahnungen bedrücken ihn, aber es muß ja sein!

Es gilt Abschied zu nehmen; Eltern und Bräutigam begleiten Edith zum Hafen, wo der Dampfer zur Abfahrt bereit liegt. Einem Herrn, der soeben das Schiff betreten will, entfällt der Stock. Ediths Bräutigam hebt

ihn auf und reicht ihn dem Verlierer zurück. Der Zufall hat ihm dadurch einen späteren Gegner gezeigt. Ein letztes „lebt wohl“, und tapfer geht das junge Mädchen in die unbekannte Fremde, nicht ahnend, daß sie sich bereits in der Gewalt von Mädchenhändlern befindet.

Denn bald ist die Maske gefallen, ihre Herrin entpuppt sich als Gehilfin einer Betrügergesellschaft, welche junge Mädchen durch verlockende Angebote ins Ausland bringt. Ohne jede Hilfe, auf Gnade und Ungnade ihren Peinigern ausgeliefert, erlischt schließlich jeder Widerstand, bis die Unglücklichen, gebrochen an Leib und Seele, willenlose Werkzeuge in den Händen dieser Betrüger geworden sind.

In London angekommen, finden wir Edith in ihrem Zimmer, ihre Herrin sucht anfangs durch Freundlichkeit das Mädchen für ihre Vorschläge zu gewinnen. Als sie jedoch mit Verachtung zurückgewiesen wird, wirft sie das Mädchen brutal zu Boden. Nach kurzer Zeit, kaum daß sich Edith etwas erholt hat, kehrt sie in Begleitung eines jungen Mannes zurück. Dieser verfolgt sie mit seinen unzweideutigen Belästigungen, bis sie ihn in ihrer Verzweiflung zu Boden wirft und fast erdrosselt. Sie ruft um Hilfe und sinkt ohnmächtig hin. Die Frau, ihr Complice und andere lichtscheue Gehilfen eilen herbei. Es gelingt ihnen, den Bewußtlosen wachzurütteln und aus dem Zimmer zu bringen.

Wochen sind vergangen, die Eltern sorgen sich um ihre Tochter. Seit der Abreise erhielten sie kein Lebenszeichen. Auch der Bräutigam muß dies hören, und kurz entschlossen verkauft er seine Möbel, um nach London reisen zu können und seine Braut zu suchen.

Edith ist eben dabei, ihren Eltern ihre Notlage zu schildern und um Hilfe zu bitten, als das Hausmädchen erscheint. Eindringlich bittet sie diese, den Brief fortzubringen, doch das Mädchen darf das nicht. Durch Ediths Kummer gerührt, erfüllt sie schließlich die Bitte.

Inzwischen ist ihr Bräutigam, Georg, in London angekommen; er hat geforscht und alles versucht, Edith zu finden, — vergeblich. Plötzlich fällt sein Auge auf ein Zeitungsinserat. Ein Detektiv-Institut rühmt seine Erfolge. „Vielleicht führt das zum Ziele“, denkt er, und sucht das Büro auf.

Wieder sind Tage vergangen, Gram und Sorge bedrücken Ediths Eltern, als plötzlich der Briefträger einen Brief mit fremder Marke bringt. — Ediths Handschrift. — Der freudige Schreck über die langerwartete Nachricht läßt die guten Leute kaum den Brief öffnen. Doch Entsetzen erfaßt sie, als sie den Inhalt gelesen; ohnmächtig fällt die Frau in ihres Mannes Arme. Ediths Vater geht sofort nach dem Büro zur Bekämpfung des Mädchenhandels, und von hier aus wird in London recherchiert.

In England ist Georg inzwischen zum Detektivbüro geeilt, er hat sich dessen Hilfe gesichert. Mit dem Detektiv zusammen überlegt Georg auf der Veranda eines Cafés die Schritte, die zuerst zu tun sind, als plötzlich der Gehilfe der Agentin vorübergeht. Blitzartig durchzuckt die Erkenntnis eines Zusammenhangs zwischen seiner Heimat und Ediths Abschied seinen Kopf. Das ist der Herr, der auf dem Brückensteg den Stock verloren hatte, und sofort verfolgt man ihn, bis der Beobachtete in einem Hause verschwindet.

Man merkt sich das Haus und kehrt in Gesellschaftskleidung zu einem Ballabend zurück; hier findet Georg seine Braut. Schnell deutet er ihr an zu schweigen, dann verabredet er unbemerkt einen Fluchtplan mit ihr und beide mischen sich unter die Tanzenden. Am nächsten Tage erscheinen Georg und der Detektiv bei einem Droschkenkutscher, der Uniform und Gefährt gegen entsprechende Entschädigung gern überläßt. Der Detektiv

verkleidet sich als Kutscher und fort geht es. Edith hat inzwischen einige Laken aneinandergebunden. Sie befestigt das eine Ende an der Türklinke und läßt sich dann in den Hof hinab, wo ihr Georg in Ungeduld wartet. Glücklicherweise hinunter gelangt, fliehen beide in der Droschke, welche der Detektiv fährt.

Doch die Flucht wird entdeckt. Sofort schlägt die Frau Alarm, und man beschließt, mittels Auto die Entflozene zu verfolgen. In rasendem Tempo fährt die Droschke, doch nicht schnell genug; bald ist das Auto der Verfolger heran und vor der Droschke angehalten, sodaß das Pferd stehen bleiben muß. Ein Kampf, — — Georg und der Detektiv unterliegen der Übermacht — — Edith wird entführt.

Im Hause angelangt, begeben sich alle in ein Zimmer, in dem zufällig Ediths frühere Helferin sich verborgen hat. Diese hört, daß man Edith ins Ausland bringen will.

Inzwischen ist der Detektiv mit Georg nach Scotland Yard, der Polizeihauptstation geeilt, um Hilfe zu fordern und hier befinden sich bereits Ediths Brief an die Eltern, sowie des Vaters Hilferuf an den Verein zur Bekämpfung des Mädchenhandels. Ein Kommissar begleitet beide, um eine Haussuchung vorzunehmen, aber Edith ist spurlos verschwunden. Schon glaubt man die Spur verloren, als Georg beim Verlassen des Hauses angerufen wird, und von dem Mädchen erfährt, daß seine Braut per Schiff nach dem Ausland verschleppt werden soll.

Der Dampfer will soeben abfahren, als im letzten Augenblick noch Georg, der Detektiv und der Kommissar das Schiff erreichen; und hier gelingt es endlich, die Schurken zu fassen und Edith zu befreien. Am nächsten Landungsplatz werden die Verbrecher der Polizei übergeben. Dankend verabschieden sich Edith und ihr Bräutigam von ihren Helfern.

In kurzer Zeit sind beide in der Heimat angelangt — — Traurig gedenken die Eltern ihrer Tochter, die vielleicht gar schon tot ist, als sich die Tür öffnet und Edith gesund und wohlbehalten mit ihrem Georg eintritt.

Die Freude, die Georg seinen zukünftigen Schwiegereltern in diesem Augenblick bereitet hat, wird nie vergessen werden.

